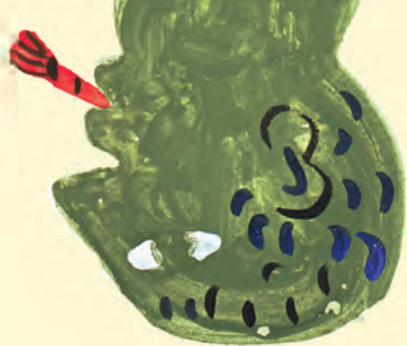

4

ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ ΛΟΙΣΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΝΙΩΤΗΣ

Τώρα

Η. Φασιανός

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τώρα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώργος Μανιώτης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΕΞΩΦΥΛΛΟ: σχέδιο του Αλέκου Φασιανού
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά,
Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Γιώργος Μανιώτης, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2011

ISBN 978-960-496-421-5

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιτεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΝΙΩΤΗΣ

Τώρα

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΑΝΙΩΤΗ

1. *Νέρων* (ποιήματα), 1970
2. *Ηγέτες κι αξιώματα* (θέατρο), Δωδώνη, 1971
3. *Εσοδεία* (θέατρο), Δωδώνη, 1973
4. *Σιγησμοί* (ποιήματα), Τραμ, 1974
5. *Παθήματα* (θέατρο), Κέδρος, 1974
6. *Αγία Κυριακή* (θέατρο), Θεσσαλονίκη, 1976
7. *Το ματς* (θέατρο), Κέδρος, 1978, 3η έκδ. 1988
8. *Ονειρώξεις* (θέαμα για μουσείο), Τραμ-Εγνατία, 1978
9. *Κοινή λογική* (θέατρο), Κέδρος, 1979, 2η έκδ. 1986
10. *Ο λάκκος της αμαρτίας* (θέατρο), Κέδρος, 1982, 2η έκδ. 1986
11. *Το καμάκι ή Η τεχνική του ονείρου* (θέατρο), Γνώση, 1982
12. *Περιπλανώμενη ζωή. Αγία Κυριακή* (θέατρο), Εστία, 1982
13. *Οι σύζυγοι* (θέατρο), Εστία, 1982
14. *Γκρο πλαν* (θέατρο), Καστανιώτης, 1983
15. *Τα παράσιτα* (ραδιοδράματα), Κέδρος, 1983
16. *Τάξις και αταξία* (θέατρο), Κέδρος, 1985
17. *Ο άγνωστος στρατιώτης* (νουβέλα μυστηρίου), Ίκαρος, 1986
18. *Τα μαύρα παραμύθια* (21 παραμύθια για μεγάλους), Κέδρος, 1987, 2η έκδ. 1988. Κρατικό Βραβείο Διηγήματος 1988
19. *Διακοπές στην Ουρανούπολη* (θέατρο), Κέδρος, 1989
20. *Η φοβερά προστασία* (μυθιστόρημα), Κέδρος, 1990, 6η έκδ. 1994
21. *Σταυροβελονίες* (κείμενα – διαδρομές), Εκδόσεις Αδάμ, 1992
22. *Η Κρυστάλλω ήταν άντρας* (θέατρο), Έκτυπο, 1992
23. *Καθιστική ζωή* (θέατρο), Έκτυπο, 1992
24. *Ορίστε τα ρόδα, μαμά* (διηγήματα), Κέδρος, 1992, 4η έκδ. 1994
25. *Οι σύζυγοι. Άσπρη μέρα. Πιστοποιητικό θανάτου* (θέατρο), Πατάκης, 1992
26. *Το ρεπερτόριο του χειμώνα* (θρίλερ), Κέδρος, 1993
27. *Το πονηρό μονοπάτι* (μυθιστόρημα), Πατάκης, 1994, 6η έκδ. 1996
28. *Το ρεπερτόριο της άνοιξης* (θρίλερ), Κέδρος, 1994
29. *Αλληλουσία (Ένα βλάσφημο μυθιστόρημα)*, Πατάκης, 1995, 2η έκδ. 1996
30. *Ο Ρασκμαν θα τους φάει όλους* (θρίλερ), Πατάκης, 1996
31. *Το ροζ και το μπλε (Ένα ερωτικό μυθιστόρημα)*, Πατάκης, 1997
32. *Καλημέρα, εκδίκηση κι άλλα κείμενα*, Πατάκης, 1997

33. *Crazy love* (Ένα πολιτικό μυθιστόρημα), Πατάκης, 1997, 3η έκδοση
34. *Το άχρηστο βιβλίο* (μυθιστόρημα), Νέα Σύνορα – Α. Α. Λιβάνης, 1998
35. *Ρεσιτάλ* (9 μονόπρακτα), Ελληνικά Γράμματα, 1999
36. *Η αδρεναλίνη... πάντοτε ψηλά!* (μυθιστόρημα), Πατάκης, 1999, 3η έκδ. 2001
37. *Τα Σαντέ της Σαπφώς* (διηγήματα), Ελληνικά Γράμματα, 2000, 5η έκδ. 2001
38. *Το γκαζόν του μπαμπά* (μυθιστόρημα), Ελληνικά Γράμματα, 2001, 3η έκδ.
39. *Ανώνυμα γράμματα* (νουβέλα), Ελληνικά Γράμματα, 2002, 1η έκδ.
40. *Αγελάδα με φτερά* (μυθιστόρημα), Ελληνικά Γράμματα, 2003, 3η έκδ.
41. *Σαράντα κύματα* (μυθιστόρημα), Ελληνικά Γράμματα, 2005, 2η έκδ.
42. *Γκρο πλαν* (μονόλογοι), Αιγόκερως, 2006, 2η έκδ. συμπληρωμένη
43. *271 Ταχυδράματα* (μικρές σκηνές καθημερινής ζωής), Αιγόκερως, 2006
44. *Η γνώση των νεκρών* (μυθιστόρημα), Ελληνικά Γράμματα, 2007
45. *Τα φαντάσματα του παλιού ξενοδοχείου* (μυθιστόρημα), ΑΛΔΕ, 2008, 3η έκδοση
46. *Εσοδεία Β'* (θέατρο), Αιγόκερως, 2008
47. *Μίξερ* (μυθιστόρημα), Β' έκδοση, Ελληνικά Γράμματα, 2008
48. *Εσοδεία Γ'*, 1ο μέρος (θέατρο), Αιγόκερως, 2011

Έργα του που ανέβηκαν:

- Μια σειρά μονόπρακτών του στην αθηναϊκή γκαλερί «Ωρα», στο πλαίσιο των εκδηλώσεων για τους νέους δημιουργούς, 1975
- Παθήματα*, στη «Νέα Σκηνή» του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος, 1977
- Το ματς*, στη «Νέα Σκηνή» του Εθνικού Θεάτρου, 1978
- Κοινή λογική*, στο «Θέατρο Έρευνας» του Δ. Ποταμίτη, 1978
- Μια σειρά μονόπρακτων από τον «Ελεύθερο Κύκλο» του Κ. Αποστόλου
- Ο λάκκος της αμαρτίας*, στο «Λαϊκό Πειραματικό Θέατρο» του Λ. Τριβιζά, 1979
- Το καμάκι ή Η τεχνική του ονείρου*, στο «Θέατρο Έρευνας» του Δ. Ποταμίτη, 1981

- Παθήματα*, από το «Θέατρο Δρόμου», 1981
- Οι σύζυγοι*, από το «Θέατρο του Πειραιά» του Τ. Βουτέρη, 1982
- Χορεύει η Κρυστάλλω μάμπο*, από το «Θέατρο Καισαριανής», 1982
- Οι δραπέτες ή Η καθιστική ζωή*, από τους Ανδριανού-Βούρου, στο «Θεατρικό Εργαστήρι», 1983
- Ο άγνωστος στρατιώτης*, από τη «Νέα Σκηνή» του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος, 1984
- Οι σύζυγοι*, από το «Πολυθέατρο» της Μ. Ιγγλέση, 1983
- Οι καβγάδες ή Η σταρ*, από τη «Στοά», 1984
- Άσπρη μέρα*, από το «Δημοτικό Θέατρο του Άαχεν», Δυτ. Γερμανία, 1985
- Η Κρυστάλλω ήταν άντρας*, από το «Θέατρο Καισαριανής», 1985
- Τάξις κι αταξία*, από το «Θέατρο Πειραιά» του Τ. Βουτέρη, 1985
- Άσπρη μέρα*, στο Δημοτικό Θέατρο του Μπίλεφελντ στη Δυτ. Γερμανία, 1987
- Διακοπές στην Ουρανούπολη*, από το «Θέατρο Καισαριανής», 1987
- Ιερό τρίπτυχο*, από το «Θέατρο Εξαρχείων» του Τ. Βουτέρη, 1990
- Οι σύζυγοι*, από την «Ελεύθερη Αυλαία», 1991
- Άσπρη μέρα*, από τον Θεατρικό Οργανισμό «Πολιτεία», 1992
- Κοινή λογική*, Φεστιβάλ Αβινιόν, σκηνοθεσία Ροβήρος Μανθούλης, 1992
- Μονόλογοι*, από το «Πειραματικό Θέατρο της Πόλης» της Μαριέτας Ριάλδη
- Το ματς*, από το «Δημοτικό Θέατρο Αγρινίου», σκην. Κ. Φαρμασώνης, 1993
- Κοινή λογική*, από το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, 1994
- Γκρο πλαν*, από το «Δημοτικό Θέατρο Καβάλας», 1998, Στ. Κραουνάκης
- Εξοδος*, ένας μονόλογος (Κώστας Καζάκος), 2001, Φεστιβάλ Τρίπολης
- Ο πιο ευαίσθητος κρίκος*, από το «Ανοιχτό Θέατρο», 2002, σκην. Γ. Μανιώτης
- Το ματς*, από το «Θέατρο της Ημέρας», 2003, σκην. Γ. Μανιώτης
- Μαθήματα υποκριτικής*, «Πολιτιστική Ολυμπιάδα», με τον Κώστα Καζάκο, 2003, σκην. Γ. Μανιώτης
- Το ματς*, από το «Δημοτικό Θέατρο Βέροιας», 2004, σκην. Β. Κυρίσης
- Μόνο θετικές σκέψεις*, στο θέατρο «Δίπυλον», 2004, σκην. Ραία Μουζενίδου
- Γκρο πλαν*, στο θέατρο «Φούρνος», 2006, σκην. Γιώργος Μανιώτης

Εξοδος, από το «Θέατρο Εξαρχείων», σκην. Τάκης Βουτέρης,
2009

**Από το «Τρίτο Πρόγραμμα» του Μάνου Χατζιδάκι ακούστη-
καν τα ραδιοδράματα (1979-1980):**

Πρωινή συνομιλία

Το παιχνίδι των Χριστουγέννων

Η απομαγνητοφώνηση ή Το μεγάλο μυστικό

Διευθυντής σκηής

Εορταστικό πρόγραμμα

**Από το «Δεύτερο Πρόγραμμα» του ελληνικού ραδιοφώνου
ακούστηκαν τα ραδιοδράματα (1981):**

Τηλεφωνικό δίκτυο

Το μυστικό της Χρυσάνθης Καφαντάρη

**Από το «Πρώτο Πρόγραμμα» του ελληνικού ραδιοφώνου
ακούστηκε:**

Οι γάτες του σπιτιού (1981)

**Από τον ραδιοφωνικό σταθμό της Κολωνίας μεταδόθηκε στα
γερμανικά:**

Το ματς (1985)

Από την τηλεόραση έχουν παιχτεί τα έργα:

Το ματς, από την παράσταση του «Εθνικού Θεάτρου»

Κοινή λογική, από την παράσταση του «Θεάτρου Έρευνας»

Κάθε μέρα τα ίδια, από το «Θέατρο Καισαριανής»

*Ερωτική επιστολή, Η τελευταία ευκαιρία, Χορεύει η Κρυστάλλω
μάμπο, από το «Θέατρο Καισαριανής»*

Θρίλερ λοιπόν, από την «Extra TV»

Πιστοποιητικό θανάτου

Ο αιχμάλωτος (μονόπρακτο), ΕΡΤ, 2007

Έργα γραμμένα ειδικά για την τηλεόραση:

Ο μικρός εμφύλιος

Μικρές τελετές

Περιεχόμενα

Το παιδί	13
Η γιαγιά.....	22
Ο παππούς.....	40
Η πραγματική συνέντευξη της γιαγιάς.....	65
Ο μικρότερος αδελφός της	66
Η σύζυγος του μικρότερου αδελφού της	80
Ο μεγάλος γιος του αδελφού της με τη φίλη του	98
Η θυγατέρα του αδελφού της.....	114
Οικιακή βοηθός Α'	129
Ο μεγαλογιατρός, σύζυγος της μεγάλης αδελφής.....	143
Η μεγάλη της αδελφή	158
Ο γιος της μεγάλης της αδελφής.....	176
Η κόρη της μεγάλης της αδελφής	198
Οικιακή βοηθός Β'	217
«Η σπιτωμένη»	234
Ο νόθος αδελφός	256
Η νόθα αδελφή.....	277
Ένας πολιτικός ανάμεσά μας	297
Η συνέντευξη της δημοσιογράφου	319

Το παιδί

Ηταν πρωί. Περίμενε να αρχίσει τη δουλειά του αλλά οι υπόλοιποι υπάλληλοι έπιναν ακόμα τον καφέ τους. Χωρίς να το καταλάβει, η πόρτα του γραφείου του είχε ανοίξει και ένα παιδί στεκόταν κολλημένο στον τοίχο και τον κοίταζε φοβισμένο.

«Καλημέρα!» του είπε χαρούμενος για την απρόσμενη επίσκεψη.

«Καλημέρα!» απάντησε το παιδί, αλλά δίστασε να τον πλησιάσει.

«Πώς από δω;» το ρώτησε χαμογελώντας.

«Εδώ δεν είναι η τηλεόραση;» τον ρώτησε κάνοντας ένα βήμα μπροστά.

«Εδώ είναι!» του απάντησε παραξενεμένος.

«Α, πολύ ωραία...» είπε ανακουφισμένο το παιδί και τον πλησίασε περισσότερο.

«Κάθισε στην καρέκλα...» το προέτρεψε να καθίσει στην πολυθρόνα που βρισκόταν μπροστά από το γραφείο του.

«Ευχαριστώ!» είπε το παιδί και σκαρφάλωσε στην πολυθρόνα.

«Λοιπόν; Πώς από δω; Χαθήκαμε;» προσπάθησε να καταλάβει τους λόγους της επίσκεψής του.

«Εδώ δε δίνουν... συνεντεύξεις;» ψέλλισε το παιδάκι.

«Είσαι πολύ καλά πληροφορημένος, βλέπω», του απάντησε προσπαθώντας να συγκρατήσει τα γέλια του.

«Ήρθα εδώ για να δώσω κι εγώ μια συνέντευξη!» είπε το παιδί αφήνοντάς τον έκπληκτο.

«Δε σε ρώτησα... ποιανού είσαι;» πήγε να το ξαφνιαστεί με μια ερώτηση εκτός θέματος.

«Της μαμάς μου και του μπαμπά μου!» απάντησε πολύ φυσιολογικά το παιδί.

«Και πού είναι ο μπαμπάς σου και η μαμά σου; Μήπως δουλεύουν εδώ;» ζήτησε να πληροφορηθεί για την οικογενειακή του κατάσταση.

«Όχι, δε δουλεύουν εδώ. Ο μπαμπάς δουλεύει στην τράπεζα. Και η μαμά κάθεται σπίτι!» του εξήγησε πολύ απλά την κατάσταση το μικρό παιδί.

«Θέλεις λοιπόν να δώσεις μια συνέντευξη... Πολύ καλά. Και τι σκέφτεσαι να μας πεις;» προχώρησε την υπόθεση παρακάτω ο χαμογελαστός διευθυντής.

«Για τα όνειρά μου θέλω να πω...» ψιθύρισε το παιδί και το πρόσωπό του συνοφρυώθηκε.

«Και έχουν τόσο μεγάλο ενδιαφέρον τα όνειρα ενός μικρού παιδιού;» αναρωτήθηκε ο διευθυντής κοιτάζοντάς το ίσια μέσα στα μάτια.

«Έχουν, γιατί τα όνειρά μου δεν είναι ευτυχισμένα όνειρα!» ακούστηκε να λέει το μικρό παιδί και ο διευθυντής δεν πίστευε στα αυτιά του.

«Λοιπόν, εντάξει... εγώ θα σου πάρω τη συνέντευξη!» το καθησύχασε ο διευθυντής. Στη συνέχεια έβγαλε από ένα συρτάρι του γραφείου του ένα μαγνητοφωνάκι και το τοποθέτησε μπροστά του.

«Α, δεν μπορώ!» δυσανασχέτησε το παιδί. «Δεν μπορώ να δώσω συνέντευξη στο ραδιόφωνο. Εγώ θέλω να δώσω συνέντευξη στην τηλεόραση. Θέλω να πάμε κάτω στα στούντιο, να δω τις κάμερες, να καθίσουμε πίσω από το γυάλινο τραπέζι, να μου βάλουν μικρόφωνα, να ανάψουν προβολείς... Άμα δε γίνουν αυτά, θα σηκωθώ να φύγω».

Ο διευθυντής δεν πίστευε στα αυτιά του. Καθώς προσπαθούσε να συγκρατήσει τα γέλια του, σήκωσε το τηλέφωνο και είπε σε κάποιον να έρθει ένα τηλεοπτικό συνεργείο αμέσως στο γραφείο του.

«Είδες, έκανα ό,τι μου είπες. Δεν μπορούμε να πάμε στα στούντιο, γιατί αυτή την ώρα όλα είναι πιασμένα. Είπα όμως να έρθουν οι κάμερες εδώ. Είσαι ευχαριστημένος;» τον πληροφόρησε ο διευθυντής για να τον καθησυχάσει.

«Τέλος πάντων...» ψέλλισε το παιδί.

«Δε μου είπες, πώς σε λένε;» άνοιξε άλλο θέμα ο διευθυντής για να γεμίσει το κενό μέχρι να έρθουν οι κάμερες.

«Νικολάκη με λένε», είπε το παιδί κι ένα χαμόγελο διαγράφηκε στα χείλη του.

«Εμένα με λένε Σεραφείμ», συστήθηκε πολύ σοβαρά ο διευθυντής.

«Και τώρα στη συνέντευξη... πώς θα σας λέω;» είχε εύλογες απορίες το παιδί.

«Εσύ θα με λες “κύριε Σεραφεΐμ” κι εγώ θα σε λέω “Νικολάκη”. Έγινε;» τον καθοδήγησε ο διευθυντής.

«Έγινε!» συμφώνησε το παιδί κι έστρεψε την προσοχή του προς το ανοιχτό παράθυρο, κουνώντας νευρικά τα πόδια του που κρέμονταν από την πολυθρόνα.

Σε λίγο ακούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα.

«Ναι... περάστε!» φώναξε ο διευθυντής.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκαν ένας κάμεραμαν με μία κάμερα στον ώμο και ένας ηχολήπτης.

«Καλωδιώστε τον μικρό και μένα ύστερα... Θα του πάρουμε συνέντευξη...» πρόσταξε τους τεχνικούς ο διευθυντής.

«Δε θα με μακιγιάρουν;» πετάχτηκε ο μικρός την ώρα που κάρφωναν στο μπλουζάκι του το μικρόφωνο.

«Όχι. Μακιγιάρουμε μόνο τους μεγάλους, για να κρύβουμε τις ρυτίδες τους», απάντησε γελώντας ο διευθυντής.

«Κι εσάς πότε θα σας μακιγιάρουν;» τον πάγωσε με την καινούργια απορία του το παιδί.

«Δε θα με μακιγιάρουν. Εγώ δε θα φαίνομαι. Μόνο η φωνή μου θα ακούγεται», του εξήγησε όσο πιο γλυκά μπορούσε.

«Ωραία, μόνο εγώ θα φαίνομαι δηλαδή!» συμπλήρωσε ικανοποιημένο το παιδάκι.

«Είμαστε έτοιμοι. Λέω να αρχίσουμε...» τον έκοψε ο διευθυντής.

«Στοπ! Στοπ!» σταμάτησε τη διαδικασία του γυρίσματος ο σπόρος. «Δε θα υπάρχει μόνιτορ; Θέλω να βλέπω το μόνιτορ!» απαίτησε πεισματικά ο μικρός.

«Μόνιτορ... δε θα υπάρχει... Αν θέλουμε να δούμε κάτι, θα το δούμε ύστερα, μέσα από την κάμερα!» εξήγησε αυστηρά ο διευθυντής κι έκανε νόημα στους τεχνικούς να αρχίσει το γύρισμα.

«Πάμε!» αναφώνησε ο μικρός και στήθηκε μπροστά στην κάμερα.

«Πες μας, Νικολάκη, γιατί ήρθες στο Ραδιομέγαρο και θέλεις να δώσεις αυτή τη συνέντευξη;»

«Ήρθα εδώ γιατί θέλω να μιλήσω και να μάθει ο κόσμος, και τα άλλα τα παιδάκια, για τα όνειρά μου!»

«Τι το παράξενο έχουν τα όνειρά σου, Νικολάκη; Βλέπεις ζωάκια που μιλάνε και πράγματα που ζωντανεύουν;»

«Όχι, δε βλέπω ζωάκια που μιλάνε και πράγματα που ζωντανεύουν».

«Θέλω να μας πεις τι ακριβώς βλέπεις».

«Εγώ αγαπάω πολύ τη μητέρα μου κι αγαπάω άλλο τόσο και τον πατέρα μου».

«Τι σχέση έχουν όλα αυτά με τα περίεργα όνειρά σου, Νικολάκη;»

«Έχουν και παραέχουν, γιατί στα όνειρά μου τη μητέρα μου και τον πατέρα μου τους βλέπω αλλιώς... πολύ διαφορετικούς!»

«Πώς τους βλέπεις, παιδί μου;»

«Να, ο πατέρας μου, στα όνειρά μου, ζει κλεισμένος μέσα σε ένα μπουκάλι!»

«Ποιος τον... εμφιάλωσε; Η μητέρα σου;»

«Όχι, μόνος του εμφιαλώθηκε! Ο μπαμπάς μου, όπου βρεθεί κι όπου σταθεί, λέει ότι, για να πας μπροστά, πρέ-

πει να το πάρεις απόφαση και να εμφιαλωθείς όσο πιο γρήγορα γίνεται!»

«Και η μαμά σου, τι κάνει; Πώς αντιμετωπίζει όλη αυτή την κατάσταση;»

«Χαίρεται! Της αρέσει που ο μπαμπάς ζει όλη την ώρα μέσα σε ένα μπουκάλι, γιατί κι αυτή ζει μέσα σε ένα μπουκάλι. Μόνο που η μαμά μερικές φορές βγαίνει από το μπουκάλι και χάνεται για ώρες, όταν ο μπαμπάς πηγαίνει στη δουλειά. Όταν γυρίζει, λάμπει από χαρά και ξαναμπαίνει στο μπουκάλι της πολύ ευτυχισμένη».

«Ο πατέρας σου δε βγαίνει ποτέ από το μπουκάλι του, Νικολάκη;»

«Βγαίνει κάθε Κυριακή απόγευμα, όταν πηγαίνει στο γήπεδο, και τα καλοκαίρια όταν πηγαίνουμε εξοχή κι αυτός μένει μόνος μέσα στο σπίτι. Αλλά δεν το βλέπουμε, εμείς νομίζουμε ότι φοράει πάντα το μπουκάλι του!»

«Και εσύ τι κάνεις; Πώς ζεις ανάμεσα σε αυτή την οικογένεια των μπουκαλιών; Δεν εμφιαλώθηκες ακόμη; Α, χα, χα, χα, χα... α, χα, χα, χα, χα».

«Όλα αυτά τα χρόνια ζούσα ελεύθερος πάνω στο χαλί, μέσα στο δωμάτιό μου, κι όλη μέρα έπαιζα με ζωάκια πάνινα, αυτοκινητάκια και μολυβένια στρατιωτάκια... Αυτοί ήταν οι φίλοι μου. Φέτος όμως που άρχισα να πηγαίνω σχολείο, η μαμά μου ήρθε ένα πρωί και μου χάρισε ένα μπουκάλι. Μου είπε να χωθώ μέσα και να το συνηθίσω. Μόνο έτσι θα είχα ασφάλεια στη ζωή μου και θα πήγαινα μπροστά».

«Κι εσύ τι κάνεις, Νικολάκη; Μπαίνεις στο μπουκάλι σου;»

«Αμέ, κάθε πρωί που ξυπνάω, ντύνομαι και μπαίνω στο μπουκάλι μου. Μόνο το κεφάλι μου αφήνω έξω, γιατί χρησιμεύει σαν φελλός!»

«Σου αρέσει να φοράς το μπουκάλι σου, Νικολάκη;»

«Όχι, δε μου αρέσει καθόλου, γιατί σκάω! Μερικές φορές μάλιστα προσπάθησα να το σπάσω, αλλά η μαμά το πήρε είδηση και με έβαλε τιμωρία».

«Και τώρα τι σκέφτεσαι να κάνεις; Πώς θα απαλλαγείς από το μπουκάλι σου;»

«Θα προσπαθήσω, όταν κοιμάμαι, να μην ονειρεύομαι καθόλου, γιατί μόνο στα όνειρά μου εμφανίζονται τα μπουκάλια... Όταν ξυπνάω, όλα είναι μια χαρά. Η ζωή κυλάει σαν να μη συμβαίνει τίποτα!»

«Στον μπαμπά και στη μαμά σου έχεις πει τίποτε από όλα αυτά;»

«Τους τα έχω πει όλα αλλά αυτοί γελάνε, δε με πιστεύουν. Το μόνο που μου λένε είναι ότι έχω τρελή φαντασία και να αφήσω τα όνειρα με τα μπουκάλια και να κοιτάξω να συγκεντρωθώ στα μαθήματά μου, γιατί η δασκάλα μου τους είπε ότι έχω μείνει πίσω».

«Η δασκάλα σου φοράει μπουκάλι;»

«Όχι. Η δασκάλα μου φοράει ένα φαρδύ βάζο χωρίς καπάκι και νιώθει πολύ ευτυχισμένη μέσα σε αυτό».

«Τώρα που κλείνουμε αυτή τη συνέντευξη, θέλεις να μας πεις κάτι τελευταίο;»

«Θέλω! Φοβάμαι πολύ ότι τα όνειρά μου θα σπάσουν τον γυάλινο τοίχο και θα πλημμυρίσουν το δωμάτιό μου».

«Φοβάσαι δηλαδή ότι η ζωή μας σιγά σιγά θα γίνει όπως η ζωή μέσα στα όνειρά σου;»

«Ναι, ναι... αυτό είναι που φοβάμαι περισσότερο!»

«Κι αν αυτό κάποτε συμβεί, εσύ πώς θα το αντιμετωπίσεις; Τι σκέφτεσαι να κάνεις;»

«Δεν το λέω, αυτό είναι το μυστικό μου!»

«Πρέπει να μας το πεις! Εδώ είναι τηλεόραση... τα λέμε όλα!»

«Δεν το λέω!»

«Δεν είσαι εντάξει!»

«Καλά. Το έχω κάνει δυο τρεις φορές μέχρι τώρα αλλά δεν πέτυχε. Έζησα...»

«Κατάλαβα... μην το λες, καλά κάνεις και το κρατάς μυστικό. Δεν πρέπει να το μάθουν τα άλλα παιδάκια».

«Ναι, δεν πρέπει να το μάθουν τα άλλα παιδάκια...»

«Οι γονείς σου δεν κατάλαβαν τίποτα;»

«Όχι, κανένας δεν κατάλαβε τίποτα! Μόνο εγώ ξέρω ότι δεν ήταν από τύχη».

«Εδώ η συνέντευξή μας τελείωσε... Σε ευχαριστούμε πολύ! Και όποτε θέλεις, να έρχεσαι να μας επισκέπτεσαι».

«Κι εγώ σας ευχαριστώ πολύ που μου δώσατε την ευκαιρία να μιλήσω στους φίλους μου...»

«Ε, περίμενε λίγο, Νικολάκη! Κάτσε να σου βγάλουν το μικρόφωνο. Γιατί είσαι τόσο βιαστικός;»

«Δεν μπορώ, θέλω να πάω στο μπάνιο».

«Εντάξει, εντάξει, πήγαινε».

«Θα γυρίσω πάλι, δε θα αργήσω», είπε το μικρό παιδί και βγήκε από το γραφείο.

Ο διευθυντής ζήτησε από τον κάμεραμαν να του δείξει μερικά πλάνα από αυτά που είχαν γυρίσει. Ο κάμεραμαν πλησίασε την κάμερα στο πρόσωπο του διευθυντή και πίεσε το κουμπί για να αρχίσει να προβάλλεται στη μικρή οθόνη η συνέντευξη που μόλις είχαν καταγράψει. Ακούγονταν οι φωνές τους αλλά το παιδί δε φαινόταν πουθενά.

«Τι γίνεται εδώ; Το παιδί δε φαίνεται πουθενά!» είπε αγριεμένα στον κάμεραμαν.

«Δε φταίω εγώ! Γράψαμε... δεν μπορώ να πω ότι δε γράψαμε... Ορίστε τα πλάνα με την πολυθρόνα όπου καθόταν το παιδί... Τα βλέπετε;» του εξήγησε απορημένος ο κάμεραμαν.

«Και πού 'ναι το παιδί;» ψέλλισε έντρομος ο διευθυντής.

«Και πού να ξέρω εγώ; Μπορεί να ήταν φάντασμα και να μην το πήρε η μηχανή!» μάσησε τα λόγια του ο εικονολήπτης.

Η γιαγιά

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ που δεχτήκατε να έρθετε εδώ για να μου πάρετε τη συνέντευξη. Μέσα στο σπίτι μου νιώθω μεγαλύτερη ασφάλεια», είπε η ηλικιωμένη γυναίκα στην ξανθιά δημοσιογράφο που καθόταν απέναντί της με την πλάτη της γυρισμένη στο φακό.

«Σκεφτήκαμε ότι με την ευκαιρία της συνέντευξης θα δείξουμε και μερικά πλάνα από το σπίτι σας», της απάντησε στυφά η δυναμική ξανθιά.

«Αχ, δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο με χαροποιεί αυτό το πράγμα. Μια από τις επιθυμίες μου σε όλη μου τη ζωή ήταν κάποτε να με αξιώσει ο Θεός να δείξω στον κόσμο το σπίτι μου, γιατί εγώ, ξέρετε, ό,τι όμορφο έβλεπα στα άλλα σπίτια, φίλων και γνωστών, έτρεχα αμέσως και το αγόραζα και το έβαζα στο δικό μου. Έτσι δημιουργήθηκε το αποτέλεσμα που βλέπετε γύρω σας», την πληροφορήσε η ηλικιωμένη γυναίκα με τα πετρωμένα από τη λακ μαλλιά.

Ο φακός, αφού έδειξε μερικά από τα εξωφρενικά πράγματα που είχε μαζέψει στο σαλόνι της, επικεντρώ-

θηκε και πάλι στο χλωμό, κακοβαμμένο πρόσωπο της ηλικιωμένης που χαμογελούσε αχνά.

«Πράγματι, το αποτέλεσμα είναι συναρπαστικό! Μετά το θάνατό σας θα μπορούσε να γίνει και μουσείο», προσπάθησε να την κολακεύσει η ξανθιά, αλλά το σχόλιο της ακούστηκε σαν ειρωνεία.

«Αχ, ναι, κάθε πράγμα και μια ιστορία! Αναμνήσεις, πολλές αναμνήσεις... Όταν γινόταν κάτι καλό στην οικογένειά μας, όταν είχαμε χαρά, εγώ πήγαινα κι αγόραζα ένα καινούργιο έπιπλο ή μπιμπελό και το έβαζα στο σαλόνι, αλλά και στα άλλα δωμάτια του σπιτιού. Όλα αυτά που βλέπετε γύρω σας είναι πράγματα της χαράς!» επιχείρησε να εξηγήσει κάπως την ιστορία του χώρου η ηλικιωμένη κυρία.

«Ας τα αφήσουμε αυτά κι ας πάμε παρακάτω», την έκοψε η ξανθιά.

«Ας πάμε», συγκατένευσε με κάποιο φόβο στη φωνή η ηλικιωμένη κυρία.

«Θα ήθελα να μου αναφέρετε μια σκέψη, ή μια γενική αρχή που υπήρχε στο βάθος του μυαλού σας και καθόριζε τη στάση της ζωής σας», μπήκε ξαφνικά και απροειδοποίητα στα βαθιά η ξανθιά.

«Δεν καταλαβαίνω... τι ακριβώς με ρωτάτε;» απάντησε ελαφρώς ταραγμένη η ηλικιωμένη κυρία.

«Να, θέλω να πω... τι ακριβώς σκεφτόσαστε πριν πράξετε τούτο ή εκείνο;» προσπάθησε να της εξηγήσει η δυναμική ξανθιά.

«Αν και δεν καταλαβαίνω ακριβώς, θα σας απαντή-

σω...» κόμπιασε η ηλικιωμένη γυναίκα και συνέχισε: «Εγώ, από πολύ μικρή ηλικία, από τότε δηλαδή που κατάλαβα τον εαυτό μου και στάθηκα στα πόδια μου, έκανα όρκο και ευχή να βλέπω και να δίνω βάση μόνο στα ευχάριστα. Τα δυσάρεστα και τα τραγικά τα αγνοούσα, πίεζα τον εαυτό μου να τα ξεχνάει και να ενεργεί σαν να μη συνέβησαν ποτέ. Δεν ξέρω αν αυτή είναι η απάντηση που ζητούσατε...» είπε τραυλίζοντας, φοβερά εξαντλημένη η ηλικιωμένη γυναίκα.

«Αυτό ήθελα να ακούσω», την καθησύχασε η ξανθιά, «αλλά θέλω να μου αναφέρετε ένα παράδειγμα, να μου περιγράψετε ένα γεγονός».

«Πριν από λίγους μήνες, το εγγονάκι μου, ο Νικολάκης, ο γιος του γιου μου, που ήταν στο μπαλκόνι, σκαρφάλωσε στα κάγκελα και έπεσε κάτω στην πιλοτή. Όπως ήταν φυσικό, σκοτώθηκε. Οι άλλοι στο σπίτι βρήκαν την ευκαιρία να διαλύσουν τη ζωή τους από τα κλάματα, τις φωνές και τη στενοχώρια. Εγώ όμως έσφιξα τα δόντια, στάθηκα στα πόδια μου και τους επανέφερα στην τάξη. “Ακούστε εδώ”, τους είπα, “το κακό έγινε. Δεν ξηγίνεται. Φαίνεται ότι αυτό το παιδί δεν ήταν γραφτό να ζήσει. Αυτό δε σημαίνει ότι εσείς πρέπει να διαλύσετε τις ζωές σας από τον πόνο και τη στενοχώρια. Έχετε υποχρεώσεις, έχετε παιδιά που μεγαλώνουν. Σκεφτείτε τους άλλους που κουβαλάτε στις πλάτες σας και κάντε υπομονή. Ο χρόνος όλα τα γιατρεύει. Σφίξτε τα δόντια και συνεχίστε. Αυτά έχει η ζωή! Χαμογελάστε, κάντε υπομονή και συνεχίστε. Ό,τι έγινε έγινε...»

Όταν τελείωσε τη διήγησή της, η δυναμική ξανθιά είχε μείνει κάγκελο. Αυτή η καλοκάγαθη γριούλα που στεκόταν απέναντί της δεν ήταν και τόσο αθώα.

«Και ο άντρας σας;» ψέλλισε με δυσκολία η δημοσιογράφος.

«Τι πράγμα ο άντρας μου; Κάν' το μου λιανά», απόρησε η καλοστεκούμενη γριά.

«Πώς τα πήγατε με τον άντρα σας;» επανήλθε η δυναμική ξανθιά.

«Δεν πέρασε το δικό του! Τελικά έγινε αυτό που ήθελα εγώ!»

«Και πώς το καταφέρατε;»

«Με τη λογική και το συμφέρον. Πώς αλλιώς;» συνέχισε να της εξηγεί η ηλικιωμένη γυναίκα με τα πετρωμένα μαλλιά.

«Είστε άξια θαυμασμού!» την επιβράβευσε η δυναμική ξανθιά με ένα φόβο στο πρόσωπο.

«Αυτό που ήθελα εγώ μας συνέφερε και μας βόλεψε όλους! Κοινή λογική, παιδί μου, και τα σκυλιά δεμένα! Α χα... α χα... α χα...» ξέσπασε σε ένα παράξενο γέλιο η γερασμένη γυναίκα.

«Τα σκυλιά; Τι ακριβώς εννοείτε με τη λέξη “σκυλιά”;» απόρησε η δημοσιογράφος.

«Αχ, δεν μπορεί... δε γίνεται... Κάτσε να σου εξηγήσω, γιατί εσείς οι νέοι είστε πολύ νέοι ακόμη και δεν ξέρετε...» πήρε φόρα η γριά και άστραψε και βρόντησε. «Ο άντρας μου ήταν πολύ καλός άνθρωπος, αλλά ήταν και λίγο βλάκας, όπως οι περισσότεροι άντρες άλλωστε.

Όταν λοιπόν παντρευτήκαμε και μπήκε στον κουβά για τα καλά, άρχισε να νιώθει κάτι σαν δυσπεψία...»

«Δυσφορία είναι η σωστή λέξη», τη διόρθωσε η δημοσιογράφος.

«Δυσφορία, δυσπεψία, όπως θέλεις πες το. Έσκαγε, ήθελε να ξεδώσει, να ανασάνει κάπως. Ήθελε δηλαδή να τα τινάξει όλα στον αέρα, και επειδή δεν του άρεσαν οι γκόμενες, γιατί κόστιζαν κιόλας –τα οικονομικά μας τότε δεν ήταν και τόσο καλά–, μια ωραία πρωία αποφάσισε ότι ήθελε να ασχοληθεί με την πολιτική, γιατί, λέει, τον έπνιγε το άδικο του κόσμου... “Με την πολιτική;” σάστισα εγώ. Ποιος είδε τον Θεό και δεν τον φοβήθηκε! Τον είχα και άχτι που δεν το ’χε πάρει απόφαση ότι από δω και πέρα κάπως έτσι θα ήταν η ζωή μας και του όρμησα στα ίσια: “Άκουσε να σου πω, Μιχάλη”, του είπα, “αυτό βγάλ’ το από το μυαλό σου. Θέλεις να καταστραφούμε; Θέλεις να σε χαρακτηρίσουν, να σε πουν ταραξία και να σε διώξουν από τη δουλειά; Θέλεις να αρχίσουμε με τις εξορίες;” Ήταν, βλέπεις, πολύ νωπές οι πληγές ακόμη... “Θέλεις να καταστρέψεις την οικογένειά μας; Έχεις ήδη τρία παιδιά, σε λίγο που θα μεγαλώσουν, οι υποχρεώσεις θα αυξηθούν... Τι κάθεσαι και μου λες τώρα; Ακούς εκεί με την πολιτική! Αν θέλεις δράση, αν θέλεις εντυπώσεις και συγκινήσεις, γίνε επιχειρηματίας! Αυτό είναι το πνεύμα των καιρών!” Μάλιστα, κυρία μου... Πες, πες, στο τέλος τον έπεισα. Έτσι έκανα τον επαναστάτη του γλυκού νερού επιχειρηματία. Στην αρχή τού είπα ότι με τις οικονομίες που είχαμε στην άκρη θα μπορούσαμε να

αγοράσουμε ένα σπίτι, ή να ανοίξουμε ένα μικρό μαγαζάκι με καλλυντικά, γιατί εγώ, τότε που τελείωνε ο πόλεμος, είχα προσέξει και είχα δει ότι το πρώτο πράγμα που έτρεξαν να αγοράσουν οι γυναίκες ήταν κραγιόν και πούδρες. Ούτε ρούχα ούτε τρόφιμα. Κραγιόν, αρώματα και πούδρες... μάλιστα! Εδώ καλά καλά δεν μπορούσαν να σταθούν στα πόδια τους από την πείνα και τις κακουχίες και το πρώτο που έσπευσαν να αγοράσουν ήταν κραγιόν και πούδρα. Κάναμε μεγάλη επιτυχία με τα καλλυντικά. Σε λίγο βρεθήκαμε να έχουμε πέντε μαγαζιά, τα όποια διηύθυνα όλα εγώ. Αγοράσαμε σπίτι, αποκτήσαμε εξοχικό, αυτοκίνητα, σπουδάσαμε τα παιδιά... Βοηθούσε κι αυτός, δε λέω... Έτσι πάνω κάτω πέρασε η ζωή μας, μέσα στις ευωδιές, μέσα στα αρώματα, μέσα στη χαρά...»

«Και η πολιτική;» έκανε μια ερώτηση που την τάραξε.

«Μα τι σου λέω τόση ώρα, παιδί μου. Μόλις γίναμε εύποροι, την ξέχασε την πολιτική!» απάντησε με επιθετικό τόνο η ηλικιωμένη γυναίκα.

«Και τι έκανε;» συνέχισε να τη στριμώνχει η δημοσιογράφος.

«Τα συνηθισμένα. Μόλις έπιασε κάποια λεφτά στα χέρια του, άρχισε να σπιτώνει διάφορες γκομενίτσες. Άλλο που δεν ήθελα εγώ. Δεν τον ήθελα όλη την ώρα μέσα στα πόδια μου. Έπειτα από τρεις γέννες τον είχα σιχαθεί. Δεν τον ήθελα καθόλου στο κρεβάτι μου. Δεν ήταν ο άνθρωπος που είχα αγαπήσει. Μετέφερε μια γρουσουζιά, σαν όλα να του έφταιγαν. Είχε καταντήσει ανυπόφορος. Είχε παχύνει, τα μαλλιά του είχαν πέσει και η μούρη του είχε

αλλοιωθεί. Δεν τολμούσε βέβαια να μας εγκαταλείψει, γιατί εγώ είχα προνοήσει και ό,τι είχαμε αποκτήσει τα είχα γράψει όλα στο όνομά μου. Έκανε λοιπόν ό,τι έκανε και πάλι σε μένα γυρνούσε. Από ένα σημείο κι ύστερα κοιμόμαστε σε χωριστά δωμάτια. Δεν τον άντεχα. Ούτε τη μυρωδιά του άντεχα, ούτε το πώς μιλούσε, ούτε το πώς ντυνόταν... Μακριά και αγαπημένοι, που λένε...» της εξήγησε χαμογελώντας η γερασμένη γυναίκα.

«Μου περιγράφετε, δηλαδή, ένα μαρτύριο;» σχολίασε η δυναμική ξανθιά.

«Ποιο μαρτύριο, καλέ; Εσείς οι νέοι τίποτα δεν καταλαβαίνετε πια! Στο μεταξύ, είχαμε αποκτήσει τρία παιδιά· ένα γιο και δυο κόρες. Οι δουλειές πήγαιναν μια χαρά. Τι άλλο θα μπορούσα να ζητήσω στη ζωή μου; Αφοσιώθηκα στη δουλειά μου και στα παιδιά μου και ήμουν ευτυχισμένη», είπε η ηλικιωμένη γυναίκα και ήπια μια γουλιά νερό από ένα ποτήρι που ήταν ακουμπισμένο σε ένα τραπεζάκι δίπλα.

«Εσείς δημιουργήσατε κάποιο δεσμό με άλλο άντρα;» την κεραυνοβόλησε η δυναμική ξανθιά.

«Α πα πα πα!» ταραχτήκε η γερασμένη γυναίκα. «Οι δεσμοί μου 'λειπαν... Το χρέος μου με τους άντρες το είχα κάνει και με το παραπάνω μάλιστα. Δεν είχα όρεξη να εμπλακώ σε τέτοιες περιπέτειες. Δεν ένιωθα μοναξιά. Όπως σου είπα και προηγουμένως, εγώ είχα ρίξει το βάρος μου στα παιδιά και στη δουλειά μου. Δε με ενδιέφεραν τα σαλιαρίσματα με τα αρσενικά. Όλοι τους πάνω κάτω ίδιοι είναι. Δεν το παίρνουν απόφαση. Νομίζουν ότι

αυτοί μπορούν να ξεφύγουν και να κάνουν το δικό τους. Δεν έχουν καταλάβει, αρνούνται να καταλάβουν και δημιουργούν προβλήματα. Πολλά προβλήματα, δυσβάσταχτα, ανυπόφορα. Καταστάσεις δυσάρεστες που, αν δεν προσέξεις, μπορεί να σε τραβήξουν στον πάτο. Να μου λείπει το βύσσινο... Όχι, ποτέ δεν τον απάτησα το μούργο, αν αυτό είναι που με ρωτάς», τελείωσε το μονόλογο της με ένα ύφος μεγαλείου και νοσταλγίας στα μάτια.

«Συνήθως, σε αυτή τη φάση της ζωής, ξεσπούν διάφορες ασθένειες στις οικογένειες», έθεσε ύπουλα την ερώτησή της η δημοσιογράφος.

«Όχι, γλυκιά μου, δε μας έτυχαν ασθένειες. Τις ασθένειες τις προκαλούμε μόνοι μας οι άνθρωποι. Όταν ζεις μέσα στην άνεση και τη χαρά, όταν αγαπάς αυτό που κάνεις, όταν όλα πηγαίνουν ρολόι, τι ασθένειες να σου τύχουν; Αυτός βέβαια, με τη γρουσουζιά του και τις παλαβωμάρες του, τίναξε την καρδιά του στον αέρα. Τρεις εγχειρήσεις έκανε. Μας ταλαιπώρησε φρικτά για μια δεκαετία. Ευτυχώς που τα παιδιά είχαν μεγαλώσει κι είχαν φύγει μακριά για τις σπουδές τους, και έτσι δεν τους πολυάγγιξε το γεγονός. Εγώ τα τράβηξα όλα. Αλλά δεν άκουγε τους γιατρούς, όλο τα αντίθετα έκανε, ώσπου στο τέλος το έφαγε το κεφάλι του. Τον πλύναμε, τον ντύσαμε και έξω από την πόρτα. Έτσι μας τελείωσε ο κυρ Μιχάλης. Δεν πειράζει, περασμένα ξεχασμένα, Θεός σχωρέσ' τον... Τώρα που το σκέφτομαι, δεν ήταν κακός άνθρωπος. Σκυλί που γαβγίζει μην το φοβάσαι...» κατέληξε με κάποια αδιόρατη συγκίνηση στη φωνή.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΝΙΩΤΗΣ

Τώρα

Η εκπομπή *Οικογενειακό τραπέζι* φιλοξενεί στο πρώτο επεισόδιο την οικογένεια της παρουσιάστριας-δημοσιογράφου. Ένα ένα τα μέλη της οικογένειας κάθονται μπροστά στην κάμερα και στο μικρόφωνο και απαντούν με κάθε ειλικρίνεια στις ερωτήσεις που τους τίθενται, όσο τολμηρές κι αν είναι.

Από τον μικρό Νικολάκη, που δηλώνει ότι οι γονείς του εμφιαλώνονται, και τη δυναμική και κυρίαρχη γιαγιά, που έχει πλέον χάσει τα λογικά της, μέχρι τη δυστυχισμένη νύφη της δημοσιογράφου, που βρίσκει καταφύγιο στα αντικαταθλιπτικά και στις εφήμερες σχέσεις, και τον πρωτότοκο γιο, επο εκ πεποιθήσεως, παρελαύνουν στις σελίδες του βιβλίου άνθρωποι της διπλανής πόρτας, άνθρωποι συνηθισμένοι, που συναντάμε στο δρόμο, στη δουλειά, στο σούπερ μάρκετ. Άνθρωποι σαν όλους εμάς, που υποφέρουν εγγλωβισμένοι στα γρανάζια του συστήματος και αναζητούν μια ελπίδα, μια παρηγοριά.

Ο Γιώργος Μανιώτης, με τον αιχμηρό λόγο του, εξαπολύει ένα δριμύ κατηγορώ κατά του καθημερινού παραλογισμού που βιώνουμε σήμερα, κατά της σύγχρονης κοινωνικοπολιτικής πραγματικότητας που μας οδηγεί συστηματικά στην απώλεια της ανθρωπιάς μας.

Ψ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΟΣ ΔΟΤΕΚΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ISBN 978-960-496-421-5

9 789604 964215

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10771

ΤΑΤΟΪΟΥ 121 & ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΡΚΟΥΡΗ 1
144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr